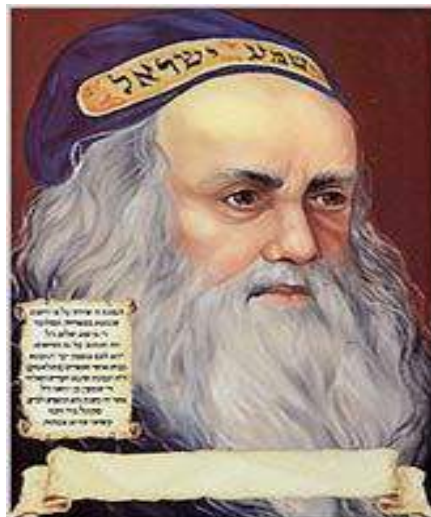

פניני הצדיקים

האדמו"ר הרב חיים מאיר יחיאל שפירא ממוגליניצא זצ"ל הידוע בשם 'השרף ממוגליניצא' נולד בשנת ה'תקמ"ט (1788). כשנולד קראו לו מאיר (לפי ציווי ר' יצחק לוי מברדיטשוב שאמר שהוא יאיר לכל העולם בתורתו), אבל הוסיפו את השם חיים לפניו ויחיאל אחריו כסגולה לאריכות ימים. נודע כעילוי עוד בצעירותו. גדל והתחנך על ברכי אבי אימו המגיד מקוז'ניץ ממנו למד את תורת הנגלה והנסתר. אחרי נישואיו ישב ועסק בתורה וחסידות וכעבור מספר שנים התקבל לרב בגריצא. בשנת ה'תקפ"ה (1824) לאחר פטירת דודו ר' משה (בן המגיד מקוז'ניץ) החל לנהוג באדמו"רות במוגליניצא.

חסידיו נאמדו באלפים רבים ובהם אדמו"רים ורבנים חשובים. בשנת ה'תקפ"ח (1827) לאחר פטירתו של האדמו"ר השני מקוז'ניץ ר' משה קיבל בנוסף גם את כיסא המגידות בקוז'ניץ ומצודתו היתה פרושה על שני המקומות והוא חתם אבד"ק קוז'ניץ ומאגליניצא. בשנת ה'תרט"ג (1842) לאחר פטירת האדמו"ר ר' ישכר דב בר בארון מרדושיץ (ה'סבא קדישא' מרדושיץ) הצטרפו אליו רבים מחסידיו. שימש נשיא כולל רבי מאיר בעל הנס ליהודי פולין בארץ ישראל. בעל רוח-הקודש. רבים פנו אליו ונושעו. ענוותן מופלא. העיד על עצמו כי צפה למרחוק והיה יודע מה נעשה עם חסידיו בכל מקום. נפטר ב-ט"ו באייר ה'תרט"ט (1849). חי כ-61 שנים. ציונו במוגליניצא.

סבא (מצד האם): ר' ישראל הופשטיין המגיד מקוז'ניץ. **סבא (מצד האב):**

ר' משה יצחק (מצאצאי ר' נתן נטע שפירא בעל 'מגלה עמוקות'). **אביו:** ר' אביעזרא זליג (אב"ד גירניץ). **אימו:** מרת פרל. **אשתו:** בת ר' אלעזר וייסבלום (בנו של רבי אלימלך מליז'נסק). **מרבותיו:** סבו, ר' ישראל הופשטיין (המגיד מקוז'ניץ), ר' יעקב יצחק הורביץ (ה'חזזה' מלובלין), ר' אברהם יהושע השיל (ה'אוהב ישראל' מאפטא), ר' ישראל פרידמן מרז'ין, ר' יעקב יצחק רבינוביץ (ה'יהודי הקדוש' מפשיסחה). **מתלמידיו האדמו"רים:** ר' שלמה הכהן רבינוביץ מראדומסק, ר' ישראל יצחק פינקלר מרדושיץ, ר' נתן דוד רבינוביץ משידלובצא, ר' סיני מראדום, ר' אלעזר הופשטיין מקוז'ניץ. **בניו:** האדמו"ר ר' אביעזר זליג, האדמו"ר ר' אברהם יהושע השיל, האדמו"ר ר' אלימלך מגרודז'יסק (בעל 'אמרי אלימלך'), האדמו"ר ר' יעקב יצחק (בעל 'אמת ליעקב') והאדמו"ר ר' משה יוסף. **חתניו:** האדמו"ר ר' אברהם אלחנן אונגר מקאלושין והאדמו"ר ר' יהודה הורביץ ממעליץ.

גדול היה שמו של רבינו בקרב יהודי גליציה, ורבים חרדו למוצא פיו. גדלותו של הרבי התבטאה במיוחד בעבודת התפילה. תפילתו פתחה בפני חסידיו צוהר לעולמו הרוחני העשיר. האש שבערה בתוך תוכו התפרצה מפעם לפעם דרך מילות התפילה, שהיו יוצאות מפיו באימה וביראה, סוחפות אחריהם את כל הנוכחים, שהיו מתעלים אף הם מעל להשגותיהם ומתרוממים עוד ועוד בעבודת התפילה.

עבודתו התחילה כבר לפנות בוקר, עת היה משכים קום להגות בתורה. הכנה זו יכלה להימשך שעות ארוכות שרק בסיומן ניגש הצדיק לעבודת ה' בסילודין, בצוותא חדא עם קהל עדתו. כדי שלא יגרום לטורח ציבור ביקש השרף מחסידיו, שאם יתאחר יותר מדי בהכנותיו, שלא ימתינו לו, אלא יתחילו את התפילה בלעדיו.

יום אחד התארך הזמן מעבר למשוער והרבי טרם הופיע בפתח בית-המדרש. בלית בררה נאלצו החסידים להתחיל בתפילה בלי רבם. באותה שעה ישב הצדיק בקודש פנימה והגה בתורה, כשבצד החדר עמד אחד מגדולי תלמידיו. מבעד לדלת הנעולה בקעו קולות המתפללים. לפתע קם הרבי ממקום מושבו והחל לפסוע נרגשות הלך ושוב, כשמצחו מכווץ מהרהורים.

לאחר כמה דקות נטל את הטלית המקופלת והניחה על כתפו. נראה היה כי הוא מתכוון להתחיל בתפילתו, אך הנה – שוב המשיך לצעוד לאורך החדר. בשעה הבאה שב המחזה על עצמו פעמים מספר, עד שנעצר הרבי באחת, פתח את הדלת וקרא למשרת, שהיה עסוק באותה עת בענייניו בצידו השני של הבית.

המשרת מיהר להופיע והרבי מיד הקשה בפניו: "זוכר אתה, שנסענו לפני שבועות אחדים לעיירה פלונית?" הלה הניד ראשו. "האם זוכר אתה, כי בדרך חזור נשבר אחד מאופני המרכבה?" המשרת הנהן, ואז נתן בו הרבי מבט נוקב ושאל: "וכיצד המשכנו בנסיעה?" - "בכפר הסמוך, בחצרו של החלבן היהודי הבחנתי בגלגל, שעמד ללא שימוש. ניגשתי לבעל הבית וביקשתי לשואלו והלה נעתר לבקשתי", השיב.

"האם השבת לו את הגלגל בחזרה?", שאל הרבי. "לא...", נבון המשרת, "עד כה לא השבתי לו את הגלגל, העניין פרח מזיכרוני לחלוטין!" "הוא לא אפוא", ציווה הרבי, "ותיכף ומיד שכור לך עגלה אחרת. הטען נא עליה את הגלגל וסע לכפר כדי להשיבו לבעליו. **אנא, מבקש אני ממך, שלא להתמהמה כאן אף לא רגע אחד מיותר!**" אך יצא הדבר מפי הרבי, ומיד רץ המשרת למלא את מבוקשו. רק כאשר נשמעו חריקות אופני העגלה היוצאת מן החצר, נאנח הרבי אנחת רווחה, ופנה להתעטף בטליתו.

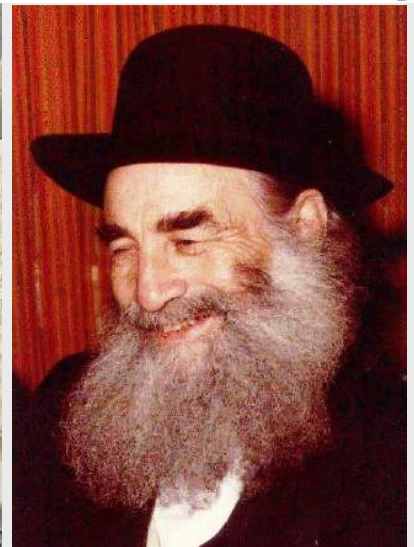
התלמיד, שצפה מן הצד, היה המום. הוא הבין, כי הגלגל החסר עיכב את התפילה עד עתה, אך לא הבין, מה נשתנה יום זה מן הימים הקודמים שאף בהם היה הגלגל השאול בידי הרבי? רק לאחר כמה שעות, כששב המשרת מביצוע שליחותו, התבררה התמונה במלואה, מדוע הרב לא יכל להתחיל להתפלל ולהניח תפילין עד חזרת הגלגל.

"כשהגעתי לבית החלבן", סיפר המשרת, "פגשתי אותו עומד בפתח ביתו, כשהעגלה שלו עמוסה בכדי חלב, והוא אובד עצות. מסתבר, כי אחר שמילא את העגלה עד תומה, **נשבר אחד מאופניה**. הוא ניגש לחצר האחורית כדי ליטול משם את הגלגל החלופי, ואז זכר, כי השאיל לי את הגלגל האחרון, שהיה ברשותו. כאשר הופעתי ובידי הגלגל, מיד אורו עיניו של החלבן, והוא מיהר להרכיבו, תוך שהוא מפטיר לעברי: 'אילו היית מאחר בשעה קלה, החלב היה מחמיץ לחלוטין, והיה נגרם לי נזק עצום!'". (מעובד מתוך 'אמוני עם סגולה')

הרב יחיאל מיכל פיינשטיין זצ"ל - נולד בד' בתמוז ה'תרס"ו (1906) בעיירה אוזדה (על יד מינסק, בלארוס). בהיותו כבן שבע נפטר אביו ועל כן עבר לגור עם סבו. כבר מגיל צעיר, הוכר כעליו. לאחר הבר מצווה נשלח ללמוד בישיבת סלוצק. בזמן המהפכה הבולשביקית הישיבה עברה מבלארוס לליטא ולאחר כשלוש שנים עבר לישיבת מיר שבפולין.

בעצת רבו, הגאון ר' איסר זלמן מלצר עבר לבריסק ואף שם לאחר תקופה קצרה הוכר כעליו. כשפרצה מלחמת העולם השנייה, עבר לוילנא. בזמן השואה שהה ביפן עם שאר תלמידי ישיבת מיר. בשנת ה'תש"א (1941) נסע לארצות הברית, שם למד בישיבת "היכל רבינו חיים הלוי". שימש כמשגיח הרוחני בעיר בוסטון. לאחר כשנה, דודו, הגאון ר' משה פיינשטיין הזמין לשמש לצידו כראש ישיבת 'תפארת ירושלים' הממוקמת בניו-יורק. בשנת ה'תש"ו (1946) עלה לארץ ישראל, אולם לאחר נישואיו המשיך בתפקידו כראש ישיבה בארצות הברית.

בשנת ה'תשי"ב (1952) חזר לארץ ישראל ויסד את כולל "ישיבת בית יהודה" בתל אביב ואף עמד בראשה. בשנת ה'תשל"ג (1973), עבר

לגור בבני ברק (לאחר פטירת אחת מבנותיו) ובשנת ה'תשמ"ד (1984) חנך בניין חדש לכולל, ובו העביר לפחות שבע-עשרה שיעורי תורה כל שבוע. ילדיו וחתנו מכהנים כראשי ישיבות בישראל, שממשיכות את שיטת בריסק. **ענוותן. גאון. דאג לזולת בצורה מופלאה.** נפטר בט"ו באייר ה'תשס"ג (2003). חי כ-97 שנים. ציונו בהר-המנוחות בירושלים.

סבא: ר' דוד. **אביו:** ר' אברהם יצחק. **אשתו:** מרת ליפשא (בתו של ר' יצחק זאב סולובייצ'יק) **מרבותיו:** ר' איסר זלמן מלצר, ר' אהרן קוטלר, ר' אליעזר יהודה פינקל, ר' יצחק זאב סולובייצ'יק (הרב מבריסק-הגרי"ז), ר' שמעון שקופ, ר' חיים עוזר גרודזנסקי, ר' יוסף דוב הלוי סולובייצ'יק. **בניו:** ר' חיים, ר' דוד. **חתנו:** ר' צבי קפלן. בתו: מרת הינדה (נישאה לר' אריה מליכאל קוטלר). **מספריו:** **מעלות התורה יחידושי למספר מסכתות יחידושי הגרי"מ-מאמרים** תורניים.

ל הלא סיפורים מופלאים, שהובאו על הנהגותיו של רבינו בספר תולדותיו של שר התורה: כשנה וחצי לפני פטירתו של רבינו קנו לו מגבעת חדשה לכבוד חתונת נכדו. אחד האברכים המקורבים לגאון אמר לו: "הכובע החדש עושה את ראש-הישיבה צעיר בעשר שנים..." הגיב הצדיק ואמר: "אם כך, הרי זו גניבת דעת, ואסור לי ללבוש את הכובע..." ואכן, **רבי מיכל פיינשטיין לא חבש את המגבעת כלל, מתוך החשש, שגונב בכך את דעת הבריות...**

מעשה שנכנס אחד התלמידים הקרובים לחדרו של רבינו, ובישר לו בשמחה, כי בתו מצאה סוף סוף את זיווגה, תוך שהוא מוסיף בהתפעלות: "זהו מופת של ראש הישיבה! הרי רק לפני חודש ביקשתי, שהרב יתפלל, וברכני שאמצא את זיווגה במהרה, והנה כבר נתקיימה הברכה!". אולם רבינו הגיב מיד בניחוח של ענווה: "אינני צדיק ואף לא בעל מופת. אך מכיוון שבאתם אליי וביקשתם שאתפלל, לקחתי את הדברים ללבי. הנושא הכאיב לי מאד, וחשבתי לעצמי: "איזה דבר נורא זה, שיש לאדם בת בוגרת בביתו, ובכל עת רואה הוא אותה מול עיניו!". "מה עשיתי? ישבתי ואמרת תהלים בהשתפכות הנפש, וכיוון שברכתי אתכם מכל הלב, מצאה בתכם את זיווגה! דע לך, כי כל אדם מישראל שמברך עם כל הלב, הקב"ה מקיים בקשתו!".

ויפר פעם רבינו, כי בהיותו כבן שמונה, ראהו סבו שוקד על תלמודו ולומד שבעה דפי גמרא בהתמדה עצומה, אמר סבו לבני ביתו להביא לפני הילד לחם לשם יקר באותו זמן, סבו בהיותו דיין, אשר חזה את כוחות נכדו, הירשה לילד בן האחת עשרה להיות נוכח בדיני תורה אותם דן, לאחר שעזבו בעלי הדין, שאל הסב את נכדו, את המקורות בגמרא לדין שפסק, והילד ידע למצוא את המקורות.

התמדתו בתורה הייתה ללא גבולות, כל כולו היה תורה, לא היה זמן שלא למד, ערב פסח, ערב יום כיפור, היה כותב חידושי תורה בערב שבת כמעט עד לצפצוף השני לאחר כל ההכנות לשבת. רבינו היה אחד ומיוחד מגדולי ראשי הישיבות שהורו דרך לימוד בתורה לתלמידיהם. לימד את תלמידיו כיצד לגשת ללימוד סוגיא בעיון, באיזו יגיעה ניגש הוא עצמו לשיעור, הכין וחקר עד תום, וזאת לאחר שסוגיה זו כבר נתלכנה אצלו עשרות ומאות פעמים.

כח הריכוז של מרן היה עצום. ניתן היה לעמוד על ידו רבע שעה בלא ששם לב כלל לעומד לצידו, וכן היה יכול להיות רעש בבית ע"י הנכדים ורבינו אינו שם לב.

הרב המקובל יחזקאל לנדא זצ"ל הידוע כנודע היהודה: נולד בי"ח חשוון ה'תע"ד (1713) בעיר אפטא. משפחתו מתייחסת לרש"י הקדוש. בילדותו למד עם אביו וכבר בתקופה זו פלפל בתורה עם הגאון ר' משה יעקב (רבה של אפטא). בהמשך למד עם ר' יצחק אייזיק סג"ל ובגיל בר-מצווה עבר לרלוז' בברודי. שם למד גם תנ"ך וקבלה. לאחר נישואיו בגיל 18 התגורר תקופה קצרה בדובנה ובהמשך עבר לברודי. בגיל 20 התמנה כאב"ד באחד מארבעת בתי הדין בברודי. בשנת ה'תק"ה (1745) החל לשמש כאב"ד ביאמפולה. שם יסד ישיבה ותלמידים רבים הגיעו ללמוד אצלו. בשנת ה'תקט"ו (1755) שימש כרבה של פראג, תפקיד אותו מילא עד יומו האחרון. דרשן מעולה. **גאון בנגלה ובנסתר.** בעל מתק שפתיים. נפטר בי"ז אייר ה'תקנ"ג (1793). חי כ-80 שנים. ציונו בפראג. בנו, ר' שמואל מילא את מקומו ברבנות פראג. בצוואתו נמצא כתוב בכתב ידו לבל יזכירו הסופדים אותו לא בשם צדיק ולא בשם חסיד ושלא לבנות אוהל על קברו רק מצבת אבן אחת, ולא יעלה מחירה יותר מח"י זהובים.

סבא (מצד האב): ר' צבי הירש. **אביו:** ר' יהודה סג"ל (פרנס קהילת אפטא ומנהיג בוועד ארבע ארצות). **אימו:** מרת חיה (בת ר' אליעזר, אב"ד דובנא ונכדת ר' אברהם יהושע השיל מקראקא). **אשתו:** מרת ליבא (בת ר' יעקב מדובנה). **רבותיו:** הגאונים אביו, ר' יהודה סג"ל, ר' יצחק אייזיק סג"ל מלודמיר, ר' משה יעקב, אב"ד באפטא. ר' יצחק מהמבורג. ר' חיים צאנזיר-קבלה. **מתלמידיו:** הגאונים ר' אברהם דנציג (מח"ס 'חיי אדם'), ר' דוד דייטש (מח"ס 'אוהל דוד'), ר' אליעזר פלקלס (מח"ס 'תשובה מאהבה'), ר' בצלאל רנשבורג (פרשן התלמוד). **ילדיו:** ר' יעקב, ר' שמואל, ר' ישראל. **מספריו:** **ינודע ביהודה - שו"ת ירוש הספד ישבח והודאה - דרשות ימראה יחזקאל - הגהות על הש"ס יציון לנפש חיה - חידושים על מסכתות ברכות, פסחים וביצה ידגול מרובה - הגהות על ש"ע יאהבת ציון - דרשות על הש"ס ידרוש לציון - דרושים בהלכה ידרושי הצל"ח - דרשות באגדה.**

השעה הייתה שעת בוקר מוקדמת מאוד. תושבי יאמפולה נמו את שנתם. מחוץ לביתו של רבינו המתינה כרכה. רבי יחזקאל וחתנו הנאמן ר' יוסף יצאו בשקט מן הבית ועלו על הכרכה. "לפראג!", הורה רבי יחזקאל לעגלון. לאווירת החשאיות שאפפה את הנסיעה היו שתי סיבות: האחת, כדי שבני יאמפולה לא ידעו על היציאה מעירם, ושנייה, כדי שבני פראג לא יידעו על הכניסה לעירם. הדבר אירע בחורף ה'תקט"ו. **קהילת פראג שיגרה אל רבינו הזמנה לשבת על כס הרבנות בעיירה.** ההצעה דיברה אל ליבו של הצדיק, אך אף

שהחליט להיענות לה ביקש לעמוד מקרוב על אופי העיר ויושביה. לכן סבר רבינו כי מוטב לו לבקר בה כאלמוני, וגם לא להסב דאגה מיותרת לבני יאמפולה. כעבור זמן הגיעו ליעדם. רבינו הורה לעגלון למצוא אכסניה צנועה, כדי שזהותם לא תיחשף. התפללו השניים שחרית, סעדו סעודת בוקר ושקעו בלימוד. לעת צהריים פנה רבינו לחתנו: "צא-נא, ר' יוסף, לעיר. פקח עיניך לראות אם יראי-שמים תושביה, או חלילה פורקי-עול. הטה אוזניך לשמוע אם יודעי-ספר האנשים או שמא בורים ועמי-הארצות הם."

הרהר קמעה רבינו והוסיף: "אין כוונתי שתלך אל יושבי ביהמ"ד, שכן אלה בוודאי יראים ושלמים והוגים בתורה. בדוק בקרב תושבי העיר הפשוטים, בין אנשי העמל, המתפרנסים מיגיע-כפיהם. מהם נוכל לעמוד על טיבה של העיר". ר' יוסף. התהלך ברחובות העיר, מחפש הזדמנות להתוודע לאנשיה. אלא שהכול נחפזו לענייניהם והוא לא הצליח לפתח שיחה עם איש. בינתיים חשכה ירדה על רחובות הגטו היהודי של פראג. ר' יוסף התהלך מכאן לשם, מתוסכל מאי-הצלחתו למלא את השליחות שהטיל עליו חותנו.

לפתע הבחין באור הבוקע מבית-מזיגה. "אולי מכאן תצמח ישועתי", קיווה. נכנס פנימה והזמין לעצמו כוסית משקה, כדרך המקום. הוציא ספר קטן מחיקו בעוד עיניו בולשות לצדדים. כעבור רגע נכנס לבית-המזיגה יהודי שחזותו החיצונית העידה עליו כי חייט הוא. "שומע אתה, הירש'ל?", פנה המוזג אל החייט, "תמיהה גדולה היא בעיני על הרמב"ם בפרק א' מהלכות גזלה ואבדה, האומר דברים הנראים סותרים את הגמרא שלמדנו לא-מכבר בשיעורו של ר' אברהם!". וכך, בעודו ממלא את כוסו של החייט, התפתחה בין השניים שיחה תורנית ערה.

אדם נוסף, לייב שמו, שאף הוא נראה כבעל-מלאכה בסוף יום עמל, הצטרף עד מהרה לדיון וחיווה את דעתו בסוגיה. אחרים מיושבי בית-המזיגה לא נשארו אדישים לוויכוח המתלהט והצטרפו אליו גם-כן. ר' יוסף, שישב כל העת מן הצד, שמר על שתיקה והוסיף לעקוב אחר הנעשה – ממתין לראות איך ייפול דבר. "רבותי!", קרא לפתע אחד מבני החבורה, "עוד מעט יבוא יענק'ל. הוא ידע להכריע בוויכוח".

כעבור מספר דקות נכנס פנימה איש גבה-קומה, יענק'ל, שומר הלילה. חאיר ששתה כוס משקה ביקש מהמתווכחים להרצות את דבריהם. הקשיב יענק'ל לדוברים בריכוז. לאחר מכן, בקול שקט ובוטח, החל להשליט סדר בדברים: הפריד בין הדברים, דקדק בפרטים, העמיד את דברי הרמב"ם על מכונם ועקר מן היסוד כל אפשרות לסתירה מהגמרא. יושבי בית-המזיגה הביטו ביענק'ל בהערצה.

כעת ידע ר' יוסף כי יכול הוא לשוב אל חותנו ובפיו תיאור נאמן של יהודי פראג הפשוטים – "אנשי העמל המתפרנסים מיגיע-כפיהם". עם שובו לאכסניה סיפר לחותנו דברים כהווייתם. רבי יחזקאל הקשיב לדברים בפנים נוהרות. "אכן, לא הייתה הפרזה בתיאורה של פראג באוזניי", הפטיר. אולם כעבור שעה קלה של הרהורים שינה לפתע רבי יחזקאל את טעמו ואמר: "הנה כי-כן, כעת כבר ברור לי מעל כל ספק כי עיר ראויה היא פראג. אלא שעתה נשאלת שאלה הפוכה – האומנם ראוי אני לפראג?! עיר שאפילו בעלי-המלאכה שלה אנשי-תורה מובהקים הם, ייתכן כי זכאים הם לרב בעל שיעור-קומה אמיתי!".

למחרת בבוקר נפגש רבי יחזקאל עם פרנסי העיר. אלה נדהמו כשנודע להם כי יממה תמימה שהה הגאון בעירם והם לא ידעו כלל. העלה לפניו רבי יחזקאל את תהיותיו בדבר התאמתו לכהן כרב העיר. התפעלו הפרנסים מן הענווה הכנה של מי שגאונותו בתורה נודעה בכל רחבי העולם היהודי. רק לאחר שפרנסי העיר הרבו עליו הפצרות באומרם כי אין מתאים וראוי ממנו לפראג – נאות רבי יחזקאל לכהונה. קרוב לארבעים שנה כיהן ברבנות פראג, עד פטירתו.

האדמו"ר רבי מרדכי טברסקי מרחמסטריווקה זצ"ל הי"ד - נולד בשנת ה'תקצ"ט (1838). לאחר פטירת אביו ב-ד' ניסן ה'תרנ"ה (1895) התמנה כאדמו"ר השני לשושלת רחמסטריווקה ושימש בתפקיד זה כ-35 שנים. בשנת ה'תרס"ו (1906) עלה לארץ ובבואו החליט להתנהג כאדם פרטי. מכריו דאגו לסדר לו תמיכה כספית נאה, אך הלה נטל רק את הנחוץ לקיומו, ובכל ערב חג חילק את הפרש הכסף לכמאתיים עניים.

למרות זאת התקבל כאדמו"ר הראשון מרחמסטריווקה-ירושלים. כונה 'רבי מוטלה'. נודע בתפילותיו 'השתפכות הנפש' ורבים נהרו כדי לחזות בו בתפילותיו. התפרסם כאדם פיקח וחסידיו שהיו סוחרים הרבו להתייעץ עמו בענייני עסקים וממונות. בהוראתו של אביו עסק בחריטה וגילוף בכסף ובנחושת. עסק בתורת החסידות. קנה בקיאות רבה בש"ס ובפוסקים ונחשב לעילוי ולידען. **רבים פנו אליו ונושעו. בעל רוח-הקודש.**

אהב את הארץ אהבה עזה, ומעת עלייתו, סירב לעוזבה. אף בימי מלחמת העולם הראשונה, כשהפצירו בו לחזור לחו"ל, הגיב "מוטב לי לסבול ובלבד שלא אצטרך, חס וחלילה לעזוב את הארץ". ב-ט"ז ניסן ה'תר"פ (1920) היום הראשון למאורעות תר"פ בעת שחזר מביקורו בכותל המערבי הותקף בידי ערבים ונפצע קשה ואושפז בבית הרפואה. לאחר כחודש התבקש לבית-עולמו. נפטר ב-י"ז באייר ה'תר"פ (1920). בעת הלווייתו הוכרז על ביטול מלאכה ברחבי העיר, והספידוהו רבנים מכל קצוות הקשת וכחמשת אלפים איש ליוו אותו למנוחתו האחרונה.

בתקופת שלטון הירדני נהרסו כל המצבות בחלקה. כיום ניתן לראות באוהל רחמסטריווקה רק את המצבות המשוחזרות של האדמו"רים, **אולם בפניה ניצב לו שבר של מצבתו של ר' מרדכי, שנחקה על עמוד מבנין עתיק.** חי כ-68 שנים. ציונו בהר הזיתים בחלקת החסידים באוהל אדמו"רי רחמסטריווקה. את מקומו באדמו"רות בירושלים מילא אחיו, ר' מנחם נחום.

סבו: האדמו"ר ר' מרדכי טברסקי (האדמו"ר השני לחסידות צ'רנוביל-המגיד מצ'רנוביל). **אביו:** האדמו"ר ר' יוחנן (אבי שושלת חצר החסידות רחמסטריווקה). **אמו:** מרת חנה (בת ר' פנחס מקולק בן ר' זאב וולף מז'טומיר). **נשותיו:** מרת מרים (זיווג ראשון- בת ר' דוד מטולנא שהיה דודו- נפטרה בדמי ימיה בשנת ר'תרכ"ב), מרת טראנא (זיווג שני- בת ר' חנינא ליפא שפירא מז'טומיר), מרת ציזיא חנה (זיווג שלישי- בת ר' דוד מטולנא). **ילדיו:** האדמו"ר ר' משה (אדמו"ר מרחמסטריווקה-אודסה), האדמו"ר ר' פנחס מאוסטילא הי"ד (כיהן באוקראינה. נרצח בשואה בשנת ה'תש"ג, חמיו האדמו"ר רבי ישכר דב מבעלז).

מספר הרב החסיד ר' מנחם מענדל בריטער, שבדידיה הוא עובדא: 'פעם נתרבתה בירושלים מחלת הטיפוס ל"ע והשאירה אחריה חללים רבים, וגם אני חליתי ל"ע בהמחלה, והלך אבי עם קוויטל לרבינו, שיפעל עבורי לישועה, רבינו לקח את הקוויטל וקראו, אח"כ גללו ופשטו וקראו עוד הפעם ושוב גללו, כן עשה ג' פעמים, אחר כך אמר לו: 'לך לביתך, הוא כבר בריא' וכך היה.

פעם היה אחד, שהתקשה מאד בדיבורו ולא היה יכול לבטא ניב שפתיו כראוי, הלכו לרבינו ונתן לו תרופה, ומיד נתרפא, אחר איזה זמן שוב אירע, שהתקשה בדיבורו ולקח אותה תרופה, שנתן לו רבינו אבל לא הועיל מאומה, אז ראו, שבאמת לא התרופה הועילה, רק כוחו של רבינו - ורק הסתיר את גדלותו, בזה שנתן תרופה, שיסברו, שנתרפא מהתרופה.

פעם רצו הממשלה בארץ ישראל לגזור, שלא ישאו את המתים, כפי שנהגו עד אז בירושלים, רק באופן שונה בארון או בעגלה, ורבינו, שחפץ לבטל את הגזרה, שלח שליח לחכם באשי' הרשל"צ הגאון ר' יעקב שאול אלישר, שהיו לו קשרים עם אנשי המלוכה לבקשו, שיראה, שהגזרה לא תצא לפועל, והלך אליו הרה"צ ר' חיים הערש אייזנבאך זצ"ל ובשטחו הדבר לפניו הסכים לפעול בנידון, אך ביקש לידע מקור לדבר, למה לא יעשו הלוויית כפי בקשת המלוכה, וחזר ר' חיים אל רבינו ותיכף בהיכנסו עוד בטרם פתח את פיו, ראה את רבינו יושב אצל השולחן וספר פתוח לפניו והגיש את הספר לרבי חיים הערש באמרו: "הנה המקור לדבר, חזור אליו ותראה לו את הדברים".

פעם היה רבינו חולה ואמר לר' חיים הערש אייזנבאך זצ"ל: "הרה"ק רבי דוד'ל הולך עכשיו לבקרני לך ואמור לו, שאני מרגיש יותר טוב ב"ה" - והמשיך ואמר - "לך לשער יפו, שם תמצא אותו", ר' חיים הערש הלך ומצא אותו שם ומסר לו מה שאמר רבינו, אמר לו הרה"ק רבי דוד'ל: "ישר כח! הנני הולך עכשיו אצלו לבקרו בחוליו, ואני מרגיש עצמי חלש קצת, וקשה לי ההליכה, ועכשיו, שמרגיש עצמו טוב אוכל לחזור לביתי".

יפר הרב החסיד ר' צבי רולניצקי ז"ל, שמעתי מחמותי ע"ה, שבזמן מלחמת העולם הראשונה נסעה עם אמה לגראסווארדיין, וכשחזרו לארץ ישראל קנו שני כובעים, אחד בעבור אבי, הרה"צ ר' מיכאל הערמאן זצ"ל, והשני בעבור רבינו. כאשר עברו את הגבול, חבשה חמותי כובע אחד על ראשה (כדי להיפטר מן המכס, וכובע אחד היה מותר להכניס), וממילא לא הוצרכו לשלם את המכס. כשהגיעו לירושלים, שמח אבי והלך עם הכובע השני (שלבשה חמותי בעברם את הגבול) לרבינו ליתן לו במתנה את הכובע. כשהגיע לביתו ונתן לו את הכובע, שמח רבי הצדיק מאד לכובע, אבל לא חבש כובע זה על ראשו לעולם, **מכיוון הרגיש ברוח קדשו, שחמותי לבשה את הכובע.**

פעם בא לרבינו חולה אחד, שהרופא קבע עפ"י צילומים לעשות לו ניתוח. רבינו ביקש לראות את הצילומים, כראותם אמר, שלא יעשה את הניתוח. הרופא בשומעו זאת, בא לשאול מרבינו פשר הדבר. הראה לו הצדיק, שלפי התכנית של הניתוח יצטרך לנתח גיד מסוים, שלא יתרפא, וע"כ לא כדאי לעשות את הניתוח. ואמר רבינו, שהרופא לא הרגיש בזה, **משום שהם לומדים חכמת הרפואה על מתים, ובמת אין גיד זה ניכר.**

המקובל יצחק חי טייב זצ"ל: נולד ב"ט כסלו ה'תקג"א (1743). מרבניה החשובים של יהדות תוניסיה. השם 'חי' נוסף לו כדי להבדיל בינו לבין רבי יצחק טייב דודו, שהיה אב בית דין בתוניס וחבר ספרים חשובים, ביניהם "ערך השולחן". שקד על לימוד התורה, בעודו צעיר לימים החל לכתוב חידושי תורה אך רבים מחידושי אבדו בשריפה ומה שניצל מן השריפה ראה אור לאחר סילוקו לשמי רום בספר 'חלב חטים'. הרב התפרסם בשל בקיאותו ברצי הקבלה ותורת הנסתר. כבר בגיל צעיר היה מוערץ וריכז סביבו תלמידים רבים. רבי יצחק חי טייב חי חיי עוני, ועיקר פרנסתו הייתה מנדבות של אנשים אשר הכירו בגדולתו. למרות חוכמתו הרבה ומעריציו הרבים לא זכה לכהן ברבנות או לשמש במשרה רשמית כלשהי, ורק לאחר מותו הפך להיות אחד מרבניה הגדולים של טוניס. **אנשי הקהילה יחסו לרב יכולת לראיית הנגלה והנסתר. היו שטענו כי חולל נסים כמו הורדת גשם, גרימה להתעברות נשים עקרות, ראיית חלומות וקריאת מחשבות.**

ר' יצחק חי בלט בפשטות הליכותיו, תושייה רבה, הבנה מעמיקה של נפש האדם, **חולל נסים ונפלאות והגיע למדרגת ראיית הנולד.** החיד"א העיד כי פגש כ-300 תלמידי חכמים בטוניס (בספרו "מעגל טוב"), בתוכם נערים בני י"ד שנה הקולעים אל השערה ובין אותם נערים היה גם ר' יצחק חי אשר בגיל 14 כבר היה שלם בכל מידותיו.

לאחר הסתלקותו, האומן שהכין את המצבה חרת עליה: "רבי חי טייב מת בשנת ה'תקצ"ו, ולא כתב כנהוג לגבי צדיקים, צדיק הלך לעולמו, או נתבקש בישיבה של מעלה. **באחד הלילות בא רבנו בחלום לאומן זה והקפיד עליו.** האומן הגיב בצעקה בשנתו והרב גער בו, ויאמר: "האם אינך יודע מאמר חז"ל כי צדיקים גם במיתתם נקראים חיים? **עליך לקום מחר בבוקר וללכת לחרות על המצבה את המילה "לא" בין השורות."**

כשכולו נסער, קם האומן והוסיף את המילה "לא" כשהיא תלויה בין השורות. וכתב: "רבי חי טייב (לא) מת בתאריך ה'תקצ"ו. נפטר ב-ט"ז אייר ה'תקצ"ו (1837) בטוניס. חי כ-94 שנים. על שמו נקראו כ-17 רחובות, כוללים ובתי כנסת ברחבי ארץ ישראל וכן חדר לימוד בכותל המערבי. ההילולות לכבודו מתקיימות בשני תאריכים: האחת ב-י"ט בכסלו (יום הולדתו) והשנייה (נפוצה רק לאחרונה) ב-ט"ז אייר (תפארת שבהוד). בהילולות הללו משתתפים מאות אנשים, מדליקים נרות, מספרים מחידושי, מנפלאותיו וממעשי הניסים שהיה עושה בחייו. **מספריו: חלב חטים. בנו: ר' רפאל.**

בעיר רחוקה מתוניסיה, מעבר לים, חי לו רב צדיק גדול, שהיה ידוע ברבים ושמו הלך לפניו. הוא שמע גדולות ורבות על הצדיק והקדוש הגדול מהעיר תוניס, ר' חי טייב זצ"ל. בנוסף הגיע לאוזניו שהקדוש מתוניס **הינו מחולל נסים גדול ויודע לנבא את העתיד בדיוק רב, עד כדי להפליא.** הרב הצדיק חשב רבות, עד שהחליט להפליג לתוניס בכדי לפגוש ולבחון בעצמו את יכולותיו של הקדוש ר' חי טייב זצ"ל. ביקש הוא לבחון את ר' חי טייב זצ"ל גם ברמת ידיעותיו והבנתו בהוראת התלמוד וכן בסודות הקבלה. בהגיעו לנמל תוניס, הוא חיפש סבל שיוכל לעזור לו להעביר את חפציו לבית מלון. הקדוש ר' חי טייב זצ"ל, אשר ידע ברוח קודשו את אשר עומד להיות מבעוד מועד, החליט להתארגן בכדי לעמוד במבחן ההוכחה של יכולותיו, הוא התחפש ל"סבל" והגיע לנמל תוניס. שם התארגן ועמד במסלול הליכתו המתוכנן של הרב הצדיק, שהגיע מעבר לים.

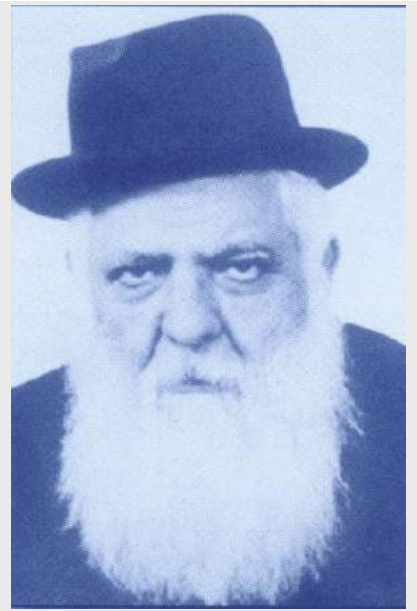
רבי חי טייב זצ"ל פנה לרב הצדיק, אשר הגיע זה עתה מעבר לים, ושואל אותו: "האם אדוני זקוק לעזרתו של סבל בכדי להעביר את המטען לבית מלון?" - "כן, בדיוק אני מחפש סבל שיוביל את החפצים שלי לבית המלון" ענה הרב הצדיק. התייר עזר לסבל להעמיס את המטען על גבו ושניהם יצאו לדרכם, לכיוון בית המלון. תוך כדי הליכה פונה הרב חי טייב זצ"ל ל"תייר": "מה היא מטרת הגעתך לתוניס? **אם בכדי לשאול ולבחון את הרב חי טייב בכל מיני שאלות וסוגיות הנה לך כל התשובות לשאלות אשר הביאוך עד לכאן."**

הרב הצדיק לא האמין למשמע אוזניו. למשמע דברי "הסבל", הוא קפא במקומו. לאחר שהתעשת הוא שאל את עצמו: "אם האיש הזה, שהינו אך ורק סבל, ידע לנבא את סיבת הגעתי לכאן, הוא גם ידע מראש את כל התשובות לשאלות ששמרתי בסוד ביני לבין עצמי והתכוונתי לשאול רק את הקדוש, מה עשוי להיות כוחו של הקדוש רבי חי טייב בכבודו ובעצמו, אותו התכוונתי לשאול ולבחון באמת?". הרב "התייר" פונה ל"סבל": "אנא ממך, תחזיר את המטען שלי לנמל בכדי שאוכל לחזור לדרכי, עם אותה האוניה בה הגעתי לכאן, עוד היום!".

בתקופת כיבוש הנאצים בתוניס, הורידו את הקברים שבבית הקברות של "Londre Avenue de", כדי להשתמש בשטח לתותחים נגד מטוסים ולתעלות תת-קרקעיות. כאשר הגיעו לקברו של רבי חי טייב, אחד מהעובדים ידע לקרוא את לשון הקודש ואמר לחברו: "זה קבר של צדיק גדול. אסור לעקור אותו". חברו לא הקשיב לדבריו ונתן מכה עם המקוש על קברו של ר' חי טייב. לפתע פתאום העובד נחבט לקיר ונהרג והקבר נשאר במקומו, עד העברתו לבית הקברות בבורגל.

לפני מספר שנים התחולל מעשה פלא בו ניצל הזמר התוניסאי הנודע ז'קי סבג מצפת. וכך סיפר: באחד מימי שישי לעת ערב, סמוך לכניסת השבת, נוהג היה לעלות במעלית בניין העירייה, כדרכו, בסיום יום עבודתו. לרוע מזלו נסגרה עליו המעלית ולא פעלה. כל ניסיונותיו לקריאת עזרה עלו בתוהו ונשקפה סכנה ממשית לחייו. בעת מצוקתו פנה לר' חי טייב ונדר- שאם יצא בשלום מהמצב המסוכן בו הוא מצוי, הוא יעשה הכל כדי לא להעדר בהילולות לזכרו. והנה התחולל הנס ובאותו הרגע המעלית החלה לפעול. ז'קי, כולו נרגש, סיפר לידידיו ולבני משפחתו את אשר אירע לו ומאז הוא מקיים את נדרו מידי שנה בשנה.

אם ראשונים כמלאכים - הרב רפאל עבו זצ"ל

הרב הגאון רפאל עבו זצ"ל: נולד בצפת בשנת ה'תרע"ג (1913). בצעירותו למד בישיבות 'רידב"ז', 'תפארת ישראל' ו-'פורת יוסף'. גאון עצום ורב בישראל, **חסידא קדישא באורחות חיים** (בין מייסדי חברת "תענית דיבור" העולמית, לעת זקנתו נהג בפרישות רבה והרבה בתעניות כל שני וחמישי), מגאוני הספרדים בדורנו. **הרביץ תורה במשך עשרות שנים במסירות נפש גדולה במרוקו ובארץ ישראל** (בביהכ"ס "מוסיוף" שבשכונת הבוכרים. בטבריה וברמת גן בביה"כ "מקור חיים" שבנחלת גנים).

יסד את מוסדות "אוצר התורה" ברחבי מרוקו (רשת חינוך שמנתה למעלה מ-8,000 תלמידים ושימש כמפקח ראשי). בשנת תשי"ח נתמנה לראב"ד הרבני האזורי בחיפה. בשנת תשכ"א קיבל מינוי של ראב"ד בת"א-יפו ובשנת תשמ"א נבחר לכהן כחבר בית הדין הגדול בירושלים וכיהן בו עד יום פטירתו. נפטר ב-ט"ז אייר ה'תשמ"ג (1983) **במיתת נשיקה' בהיותו בצום בזמן קריאת-שמע של תפילת ערבית.** חי כ-70 שנים. ציונו בבית העלמין 'נחלת יצחק' בתל אביב.

אביו: הגאון ר' יהודה (מרבני צפת). **סבו:** הגאון ר' אברהם חי (רבה הראשי של צפת). **מרבתינו:** הגאונים ר' דב מאיר רובמן. ר' עזרא עטיה (ראש ישיבת 'פורת יוסף'). **מתלמידינו:** הגאונים ר' שלמה שלוש (רבה של חיפה), ר' יוסף אוחנה (רבה של קרית מוצקין), ר' יהודה עדס (ראש ישיבת 'קול יעקב' בירושלים)

בספר 'אורח צדיקים' של ידידנו ר' דניאל אלול מביא את הסיפורים הנפלאים בשם נכדו, ר' מרדכי בן דוד, ראש מוסדות "מורשת רפאל" בחיפה המספר על סבו הגדול: כאשר היה רבי רפאל עבו צזק"ל בשליחותו במרוקו להקים תלמודי תורה וישיבות "אוצר התורה", עשה הצדיק כנס גדול לעשירי העם היהודים, שם דרש להם בנושא חשיבות התורה וביקש מהם לתרום כפי יכולתם, כדי להעמיד את הישיבות על מכונם. בין כל העשירים ישב אחד מגדולי פרנסי הקהילה שבעיר. לאחר כרבע שעה ביקש העשיר מהרב הצדיק רשות ללכת לביתו, **כדי לתת לבנו החולה במחלה מסוכנת תרופה, הנמצאת אצלו, שהביאה מהרוקח.** ענה לו הצדיק ר' רפאל: "אם תלך, בטוחני, שאף אחד לא יתרם ברחבות הלב. אבקשך להישאר - ובזכות כך לא יאונה לילדך כל רע".

נשאר העשיר בלית בררה, ואולם לאחר זמן מה שוב ביקש מר' רפאל רשות ללכת לבנו לתת לו את תרופתו. שוב ענה לו הצדיק: **"אם תישאר כאן - לילדך לא יאונה כל רע!"** כעבר זמן, בפעם השלישית, ביקש העשיר מהרב רשות ללכת לביתו לתת לבנו את התרופה. אמר לו הרב: **"הלא כבר הבטחתיך לילדך, לא יקרה דבר אם תישאר"**. עשה העשיר כמצוות הרב.

והנה, כעבור שעה קלה, **ראה העשיר את הרוקח, שממנו קנה את התרופה - כולו מבוהל ומרוגש, רץ במהירות לעבר העשיר.** "האם נתת לילדך את התרופה שהכנת לי?" שאל הרוקח בבהלה. "לא", ענה העשיר, "הרב ביקשני להישאר פה עד לסוף הכנס". "ברוך ה'", קרא הרוקח בשמחה, **"התבלבלתי במרשם, שנתתי לך, והתרופה לא הייתה כלל תרופה אלא רעל מסוכן ביותר, שהיה ממית את בנך"**. קם העשיר בהתרגשות ונישק את ר' רפאל עבו. מאז נקרא רבנו בפי כל: **"המלאך רפאל"**.

ר' בי שלמה מלכה היה חולה בעיניו שנים ארוכות. הוא הלך לרופאים רבים, שנתנו לו תרופות שונות עד שגרמו לו רחמנא ליצלן. לעיוורון. הלך ר' שלמה אל הצדיק ר' רפאל עבו ובקש ממנו בתחנונים שיתפלל ויעשה תיקון לרפואתו. תחילה דחה אותו הצדיק. אולם לאחר הפצרות רבות נענה לו. וכינס עשרה אנשים יראי שמים. ועשה לו תיקון כדת וכדין בבכיות ותחנונים. **והנה נס! בבוקר החל ר' שלמה מלכה לראות בעיניו!!!** הלך ר' שלמה לרופאים, ואמר להם: **"ראו זכותם של צדיקים עד היכן היא מגעת! הנה ריפא אותי הצדיק רבי רפאל עבו. ללא תרופות"**. התחילו הרופאים לעשות לו בדיקות וטפולים שונים. כדי להבין כיצד התרפא מהעיוורון שלו. עד ששוב, ה' ישמור גרמו לעיוורונו. שוב חלה רבי שלמה את פני הרב הצדיק עבו בבקשה שיברכו לרפואה שלמה מעיוורונו. אולם הצדיק אמר: "נס לא מתרחש כל פעם", ודחה את בקשתו. ומאז נשאר הרב מלכה ל"ע סגי נהור.

יפר ר' יהודה עדס מעשה שהיה עם רבנו, אשר עין בעין ראו כי רוח- הקודש שורה עליו: פעם אחת בשבתו בבית הדין בתל אביב כאב"ד, בא אליו זוג כדי להתגרש, והיה סכסוך כספי ביניהם. ר' רפאל הציע להם ללכת לביתם ולהסתדר ביניהם על הפרשה הכספית, ואחר כך לשוב ולהתגרש. לאחר כמה ימים הגיעו השנים לבית הדין להתגרש, באומרם, כי כל העניינים הכספיים סודרו לשביעות רצונם. כשבא רבי רפאל לסדר עבורם את הגט, למרות שלא נראתה שום סיבה לא לגרשם, שלחם לביתם וביקשם לחזור למחרת. לאחר צאתם של בני הזוג הסביר ר' רפאל לדיינים, כי הוא מרגיש שמשהו כאן אינו כשורה. מיד שלח שליח לבית האשה לשאול אותה, האם באמת היא מסכימה להתגרש. ולהפתעת השליח ענתה האשה, **שהיא בכלל לא מסכימה להתגרש - וכל הסכסוכים הכספיים נותרו בעינם. וכלל לא באה לבית הדין...** למחרת, כשבא הזוג להתגרש, פנה ר' רפאל לאשה ותבע ממנה בתקיפות לומר את האמת, האם היא אשתו של המגרש. האשה נשברה והבינה, שהמזמה נתגלתה והודתה, **שאין היא האשה כלל ורק תמורת כסף הסכימה להציג את עצמה כאשתו של המגרש, על מנת שיוכל לתת גט.**

יפרה הרבנית, אשת רבנו, שפעם אחת בלילה הקיצה משנתה והלכה לחדרו של הצדיק. והנה ראתה לתדהמתה אש מסביב לרב כשהוא יושב במרכז ולומד תורה. נבהלה הרבנית וקראה: "ר' רפאל מה קרה?" "הבחין בה ר' רפאל. הרגיעה ואמר: "אל תפחדי". והאש כבתה מאליה. ביקש ממנה ר' רפאל לא לספר דבר זה לאף אחד. ואכן הרבנית נצרה סוד זה עד לפטירתו.

הגאון הרב משה איסרלש זצ"ל הידוע בכינוי **הרמ"א** - נולד בשנת ה'ר"ץ (1530) בקז'מיז' שבפולין. עוד בצעירותו נודע כי לגדולות נועד. בגיל שלוש-עשרה שנים בלבד כבר הוסמך לרבנות. הצטיין כעלוי. טיבו יצא בכל העולם ואף קהילות רחוקות אשר באיטליה פנו אליו בשאלות. בהמשך עבר קראקא ושם כיהן כדיין בבית-הדין יחד עם גיסו ר' יוסף כ"ץ ור' משה לנדאו. הקים ישיבה אליה זרמו תלמידים מפולין ומקומות אחרים. רבינו כלכל בכספו את תלמידיו ואף עמד בראש הישיבה. שימש כרבה הראשי של הקהילה היהודית בקז'מיז' ורבה של קראקא. ענוותן מופלא. מגדולי הפוסקים וחכמי ההלכה באשכנז. נפטר בל"ג בעומר, י"ח אייר ה'של"ב (1572). חי כ-42 שנים. ציונו בקראקא. יש אומרים כי חיי רבינו היו ל"ג שנה וכתב ל"ג ספרים ונפטר ב-ל"ג בעומר בשנת של"ג ו-ל"ג מידות ומעלות ספרו לפני מיטתו. כשספדו לו מצאו ל"ב מידות והיה זקן שסיפר שבכל ליל פורים בעת הסעודה רבינו היה מחזר על הפתחים להזכיר להתפלל תפילת מעריב

אביו: ר' ישראל (מפרנסי הקהילה). אימו: מרת מלכה (בת דודתו של ר' מאיר קצנלבורגן-מהר"ם פדובה). **נשותיו:** בת הגאון ר' שלום שכנא מלובלין (זיווג ראשון), בת הגאון ר' משה עברליש (זיווג שני). **מרבותיו:** הגאונים ר' שלום שכנא מלובלין, ר' מאיר קצנלבורגן. **מתלמידיו:** הגאונים ר' דוד גנז, ר' יהושע ולק (מח"ס סמ"ע), ר' מרדכי יפה (מח"ס הלבושים), ר' אברהם הורביץ (אביו של השל"ה). **חתנתו:** הגאון ר' שמחה בונם מייזלס. **מספריו:** **יתורת חטאת** - על דיני איסור והיתר **ידרכי משה** - השגות על ספר 'בית יוסף' **ימחיר יין** - על מגילת אסתר **יתורת העולה** - בניין **בית-המקדש וכליו** **ישו"ת הרמ"א**.

בצערותו למד חברותא עם אחד בחורים, יום ולילה למדו הם ביחד והתקדמו בלימודם, עוד דף גמרא, עוד מסכת, וכך גמאו עוד ועוד מסכתות בים התלמוד. יום אחד פנה אליו החברותא ואומר: "חברי משה, עליי להודיעך כי בעוד כשבועיים אני אתחתן בעז"ה יתברך". כששמע ר' משה את הבשורה המרנינה שמח ואמר: "מזל טוב חברי הטוב, יהי רצון שתזכה להקים בית נאמן. היכן תגורו לאחר נישואיכם?" ואז ענה החברותא בעצב: "אני מצטער אולם אנחנו נאלץ לא ללמוד יותר בחברותא, אנו נתגורר מחוץ לקראקא". דממה שררה כדקה ואז ר' משה אמר: "בא נצל את זמננו ללמוד בחברותא כי לא נותר לנו זמן רב".

חלפו שנים ור' משה עלה במכמני התורה, "כל רז לא אניס ליה" והפך להיות רבה של קראקא. לימים היו ימי בצורת והרב פסק על צום-אולם ללא הועיל. תפילות לביטול הצום וצדקות אין ספור פוזרו כדי לבטל את הגזרה-אולם דבר לא עזר. הרב כינס את תושבי העיר ואמר: "ראו נא, אין גשם. הקב"ה מעניש אותנו וזה סימן כי הקב"ה כועס עלינו. על-כן אני מבקש מכם, מכל אחד ואחד, לעשות חשבון נפש ולתקן את העבירות שבידו, ואם אתם יודעים על בעיה כלשהי-אבקשכם ליידע אותי". לאחר השיחה פנו שני תושבי העיר ואמרו: "הרב, ישנו אדם הגר לידנו. אומנם הוא לבוש כמונו, אבל הוא מתגורר עם אשה ואין אף אחד בסביבותינו שראה אותו מתחתן, והוא אינו מתפלל עם הציבור. אולי אדם זה מתגורר ללא נישואין? אולי הוא גורם לכולנו לסבול את הגזרה הנוראה? אנא הרב, תבדוק את הנושא".

כששמע הרב את הדברים פסק על אתר: "גשו נא לאותו יהודי ותגידו לו שאני מצווה עליו להגיע אליי לביהמ"ד הערב, אני רוצה לתהות על קנקנו". התושבים הנידו בראשם בחיוב. השעות חלפו בעוד הרב למד בביהמ"ד, לפתע נכנס אדם, פנה לרב ואמר: "ערב טוב כבוד הרב". הרב הרים את ראשו מן הגמרא ולפתע הוא מזהה את חברו הטוב, החברותא שאיתו למד שנים רבות בצערותו. הוא חיבק אותו בחום ואמר לו: "אני זוכר את החתונה שלך. מתי חזרת לקראקא ומדוע לא הגעת עד היום לומר לי שלום ואולי אף ללמוד עמי כבימים ימימה?".

החבר ענה: "האמת שמעולם לא עזבתי את קראקא. הסיבה היחידה שאמרתי שאני הולך לגור במקום אחר **מכיוון שרציתי ללמוד לבד, בלי שאף אחד ידע היכן אני לומד ויפריע לי בלימוד**. כשאנו למדנו יחד הפריעו לנו בשאלות רבות בעת הלימוד". הרב שוחח עם החברותא עוד מספר דקות ושאלו למקום מגוריו. בערב, החליט הרב לערוך סיור באזור ולראות, היכן חברו משכבר הימים גר. **בהגיעו סמוך למקום מגוריו שמע מאחרי הדלת קול לימוד תורה. אולם לתדהמתו נשמע גם קול אחר**. "הרי הוא אמר לי בפירוש שכל מטרתו ללמוד לבד ללא שיפריעו לו ועתה אני נוכח כי הוא לומד עם חברותא אחרת? מדוע הוא לא ציין זאת היום, כששוחחתי עמו?", חשב.

בעודו תוהה החליט כי יכנס לבית-חברו, הרב הקיש על הדלת וזו נפתחה. בפתח עמד החברותא משכבר הימים. "זכות גדולה לי שהרב בא אליי לבקרני", אמר. "כנס הרב לביתי ויכבדני בנוכחותו". הרב לא סירב, אולם נכונה לו הפתעה, אין עוד אדם אחר בחדר!". ר' משה שאל: "מי למד איתך?" והחברותא התחיל לגמגם: "לא היה אף אחד איתי". הרב החל להקשות, "באזני שמעתי שהיה מישהו נוסף, אני מצווה אותך כמרא דאתרא לגלות לי עם מי למדת". לא היתה ברירה לחברותא והוא ביקש: "אני מבקש בכל לשון של בקשה לא לגלות, את מה שאני עומד לספר לך". הרב הסכים והחבר המשיך: "אני לומד בכל יום עם אליהו הנביא".

ר' משה תהה: "מדוע אליהו הנביא בא אליך ללמוד ואליי אף פעם לא בא?" שאל. "אין לי תשובה, אם אתה רוצה אני יכול לשאול אותך בפעם הבאה שהוא יבוא אליי". "בבקשה תשאל ותגיד לו, שאני מאוד רוצה שיבוא ללמוד עמי". למחרת, הגיע החברותא שוב לבית-המדרש בו למד הרמ"א, בראותו, קם לעברו ושאלו: "האם שאלת?-" "כן" ענה. "ובכן, מהי תשובתו?" הסתקן הרמ"א. ואז החברותא ענה: "הרי ידוע, שתלמיד חכם צריך שיהיה לו שמינית שבשמינית גאוה, שאמללא זה, כל אחד יבוא וי'דרוס' את התלמיד חכם מרוב ענוותונו". "אתה", פסק לרגע, "כמרא דאתרא של העיר, חייב כי תהיה לך גאוה מועטת זו. עליך להיות תקיף, כדי שכולם יקבלו את מרותך וישמעו לך, ורק משום שיש בידך גאוה מועטת זו המוכרחת מתוקף תפקידך-אליהו הנביא איננו רוצה לבוא אליך. הוא אינו מסוגל להגיע על אף היותך מרא דאתרא, ועל אף היותך צדיק ומפורסם בחסידות- והכל בשל גאוה מועטת זו!!!"

הרב מיכאל דהן זצ"ל - נולד בשנת ה'תשי"ז (1957) בבאר שבע. מילדותו ניכרו בו עדינות וצניעות. אחר נישואיו בשנת ה'תשמ"ב (1982) נכנס ללמוד בכולל בכפר חסידים. כעבור שנתיים עבר לירושלים ולמד בכולל של חסידי ברסלב. הוא התגורר שם כשש שנים, ועסק בתורה בהתמדה יתרה. שנים רבות עסק בתורה יומם ולילה, והרבה שנים סירב לקבל את מלגת הכולל, בטענה שתורה צריך ללמוד לשם שמים ולא על מנת לקבל פרס, כאשר אשתו מפרנסת את ביתה. שילב את עמקות העיון עם הפשטות, המביאה לידי מעשה.

שנים רבות לא נפקד בזרע של קיימא. הניסיונות חיזקו את אמונתו, וביטחונו הגדול עסק רבות בתפילה ובנסיעה לקברי צדיקים. בשנת תשמ"ט נסע לאמריקה בעצת גדולי ישראל כדי לדרוש ברופאים. הוא התגורר במונסי במשך אחת-עשרה שנה. גם בשהותו בארה"ב קירב אנשים באמצעות שיחות חיזוק פרטיות, מסירת שיעורים ולימוד התורה הקדושה.

בשנת ה'תש"ס (1999) חזר ארצה וקבע את משכנו ברמת בית שמש. במקביל ללימודיו בכולל למד עם תלמידי תיכון. פעל רבות ונצורות למעט ככל האפשר את תופעת נשירת בחורים ולכן פתח ישיבה בבני-ברק. כעבור שנה עקב חוסר תקציב נסגרה הישיבה והוא ניסה לפתוח את הישיבה בשנית, הפעם בבית-שמש. בשנת ה'תשס"ה (2004) התבקש לסייע לתלמוד תורה שעמד בפני סגירה בעיר ביתר עלית.

הוא נרתם מיד למשימה מבלי לברר מה תהיה משכורתו, **וחודשים רבים עבד ללא משכורת**. רבינו בס"ד הציל את אותו תלמוד תורה, והעלהו על דרך המלך. בד בבד הקים את ארגון אי"ל (אינך יותר לבד), ארגון פעולות תורניות ומגוונות לילדים בשעות אחר הצהרים בהטעימו, שאם נשמור על הילדים בגיל צעיר יפחתו הנושרים מהישיבות בהמשך. הוא פתח שני מרכזים בבית שמש, המתפקדים ב"ה עד היום, בהם הילדים מגיעים לשעתיים של לימוד משניות ותהילים ונהנים מחוגים עשירים עם צוות מדריכים יראי שמים. יומם ולילה פעל בחום ואהבה למען ילדי ישראל. מסר שיעורים ברדיו 'קול האמת' במשך כשנה.

מעולם לא פחד מיום המיתה, ואף הכין עצמו ליום גדול זה. גם לבני ביתו היה רגיל לומר שיכינו עצמם ליום בו יצטרכו לתת דין וחשבון על מעשיהם בפני בורא עולם. ב-ל"ג בעומר נסע להשתטח על ציונו של התנא האלוקי רבי שמעון בר-יוחאי זיע"א במירוץ. בחזרתו היה מעורב בתאונת דרכים ובה התבקש לבית-עולמו ב-י"ח אייר ה'תשס"ו (2006). חי כ-49 שנים. ציונו בהר המנוחות 'גבעת שאול' שבירושלים.

אביו: ר' חיים. **מרבותיו:** הגאונים ר' בן ציון אבא שאול (ראש ישיבת 'פורת יוסף'), ר' יורם אברג'ל (ראש מוסדות 'קול רינה'). **מתלמידיו:** הגאונים אליהו אלייב, הרה"ג יונה שיבר. **בנו:** הרה"ג שמעון חיים. **מחיבוריו:** נמצאו מחברות רבות של **חידושי תורה** במגוון נושאים - חידושים על התנ"ך, על הש"ס, בנושאי חסידות בליקוטי מוהר"ן ועוד. **יחברות בשם 'אפיקי הנחל'** - על המועדים בראי החסידות (פורים, פסח ושבעות) - **יחברת על הימים הנוראים**.

להלן סיפורים, שהובאו ע"י ידידי ורעי, ר' דניאל אלול הי"ו בספרו '**אורח צדיקים**' על רבינו: עוד בצעירותו לאחר כשלוש שנות נישואים שעדיין לא נפקד, הלך לביתו של האדמו"ר המקובל האלוקי ה'בבא סאלי' זיע"א להתברך מפיו. היה זה בשנתו האחרונה של ה'בבא סאלי'. הצדיק היה חלוש וחולה ושכב במיטתו. כאשר ר' מיכאל נכנס, התרומם הצדיק ממיטתו ועשה זאת פעמיים. הגבאי והנוכחים ראו השתוממו. לאחר שנים שהצדיק נפטר, שאל ר' מיכאל את נכדו המקובל הצדיק ר' דוד אבוחצירא שליט"א על דבר זה ואמר לו, **שהצדיק ראה מלאכים, וכשנכנסת, היו מלאכים מלווים אותך ולכן קם לכבודך**. (מפי רעייתו שתיבדל לחיים)

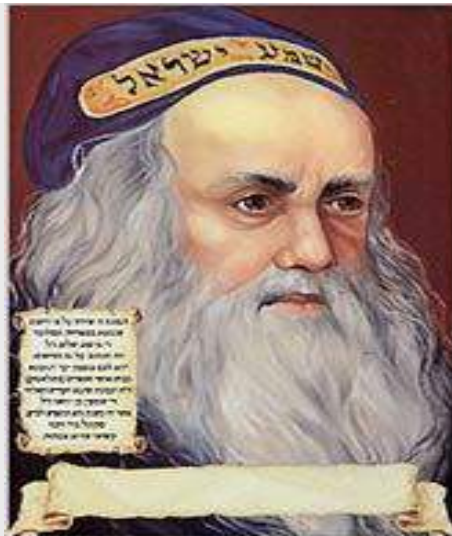
בשנה הראשונה לנישואיו הכין יין ביתי בחבית גדולה, היין יצא משובח וטעמו להפליא, רבינו ששמח ביין לקח בקבוק זכוכית ומלאו. הוא כתב את התאריך **י"א תשרי ו'ברית קודש'**, ואמר: "יין משובח זה נשמור, אם ירצה ה' לברית עבור הבן שייולד בעתיד". **עברו אחת-עשרה שנים והנס קרה, הבן נולד ב-י"א בתשרי, בדיוק אותו התאריך אותו כתב**. והבקבוק הובא מהארץ על ידי חמיו לאמריקה וזכו לקדש בו בברית. (מפי רעייתו שתיבדל לחיים)

תלמידים רבים זכו להתקרב לה' ולהתחזק על ידי רבינו. אחד מהמיוחדים, שבהם הוא ר' אליהו אלייב. סיפור התקרבותו לרבו מפעים ומרגש, וכולו רצוף סייעתא דשמיא. את סיפור ההתקרבות לא הבאנו כאן, אלא רק גרגירים מעטים, ממה שהעלה ר' אליהו אלייב על הכתב. הסיפורים הבאים הם מפרי עטו:

"יום אחד הרגשתי מעט לא טוב, היה זה במוצאי שבת, וכהרגלי בקודש הלכתי לרב. במהלך שיחתי איתו צלצל הפלאפון של הרב. תוך כדי שיחה שם, הרב את ידו על ידי והסתכל בעיניי. לפתע אמר לאדם שעל הקו: 'תמתין רגע', ושאל אותי: 'איזה ציצית אתה לובש?' עמדתי משתומם, ואמרתי לו: 'קודם שבאתי לרב החלפתי את הציצית שלי ושמתי ציצית של משהו אחר'. אמר לי הרב: 'אל תלבש ציצית של משהו אחר, תלבש רק את הציצית שלך'.

התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א: נולד בגליל כחמישים שנה לאחר חורבן בית שני לאחר שנות עקרות ארוכות. שמו 'שמעון' נובעת מן העובדה כי שמע ה' לקול תפילותיה של אמו. לפי המסורת מת במירון. ישנן דעות שהוא נולד ביום ל"ג בעומר, וישנן דעות שיום הולדתו היה בחג השבועות, יום בו ניתנה התורה לעם ישראל. היה תלמיד מובהק של התנא רבי עקיבא ולמד אצלו במשך 13 שנים בבני ברק. קובץ המדרשים. רבינו ובנו נאלצו להסתתר במערה במשך 13 שנים. באותם השנים רבינו ובנו העפילו לרום המעלה, ורשב"י הקדוש מגן על כל הדורות, כפי שנאמר בגמ' ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי: יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה, ואילמלי אליעזר בני עמי - מיום שנברא העולם ועד עכשיו, ואילמלי יותם בן עוזיהו עמנו - מיום שנברא העולם עד סופו". לאחר פטירת הקיסר יצאו מהמערה. לפי המסורת ל"ג בעומר קשור לאירועים שונים בחייו התנא- היום שבו הוסמך להיות רב, היום שבו התחתן והיום שבו נפטר. ופטירתו של התנא קשורה גם לאש וגם להילולה. על-פי המסופר בזוהר, ביום פטירתו של התנא רבי שמעון בר יוחאי היה ביתו אפוף אש, ולזכר אותה אש נהגו להדליק מדורות ביום פטירתו- ל"ג בעומר, י"ח אייר.

אביו: ר' יוחאי. **אמו:** מרת שרה. **אישתו:** בתו של התנא ר' פנחס בן יאיר. **מרבתינו:** התנא ר' עקיבא. **מתלמידינו:** התנאים הצדיקים- בנו, ר' אלעזר, ר' שמעון בן יהודה, ר' יהודה הנשיא. **בנו:** התנא ר' אלעזר. **מספריו:** ספר הזוהר- ערוך כפירוש לתורה, ומסודר לפי פרשיות השבוע (מכיל את סודות היקום- תורת הקוונטים, תיאורית המיתרים, גלגול נשמות, זמן ומרחב, מערכות יחסים ועוד. הימצאותו של ספר הזוהר במקום מסויים יוצרת הגנה, ומביאה ברכה, ביטחון ושפע לסביבה. קריאה בספר הזוהר מטהרת ומסייעת להתמודד עם בעיות, לחצים ומשברים) **מיכילתא דרבי שמעון בר יוחאי-** קובץ מדרשים.

רבינו נאלץ לברוח לאחר שיחה בה ישבו ר' יהודה, ר' יוסי ורבינו כאשר התנא אמר שכל מה שתיקנו הרומאים- תיקנו לעצמם. לאחר שיצא נגדו פסק דין מוות, הסתתרו התנא ובנו במערה בפיקיעין במשך 13 שנה. שם ישבו ולמדו מפי משה רבנו ואליהו הנביא. מזונם היה מעץ חרובים ומים ממעיין שנבע ליד המערה. כדי לשמר את בגדם שעל גופם הם היו קוברים את גופם בחול עד צוואר, וכך היו לומדים ורק לצורך התפילה היו לובשים את בגדיהם.

לאחר שתיים-עשרה שנה במערה בא אליהו הנביא ועמד בפתח המערה ואמר: "מי יודיע לבר יוחאי שמת הקיסר ובטלה גזירתו?" יצאו, ראו אנשים חורשים וזורעים. אמר רבינו: "מניחים חיי עולם ועוסקין בחיי שעה?". כל מקום שנתנו עיניהן- היה נשרף. יצאה בת קול ואמרה: "להחריב את עולמי יצאתם? חזרו למערה". לאחר שנה, פנה רשב"י לעבר הקב"ה ואמר: "משפט הרשעים בגהינום הוא 12 חודש" מיד יצאה בת קול ואמרה: "צאו מן המערה". ובכל מקום אשר היה בנו ר' אלעזר נותן את עינו ושורף את המקום- מיד היה אביו נותן את עינו ומכבה את השרפה. אמר רשב"י לר' אלעזר: "בני, די לעולם אני ואתה".

מסופר שרבי פנחס עמד להיכנס לאוניה. ראה שתי ציפורים שעפו. הרים את קולו ואמר: "ציפורים, הראיתם את המקום שכן יוחאי שמה?". והנה באו הציפורים, ובפיה של אחת מהן מכתב ובו כתוב כי ר' שמעון בן יוחאי יצא מהמערה עם בנו. הלך ר' פנחס לחתנו. כאשר הלכו למקווה, ר' פנחס החל לבכות כשראה את גופו של רשב"י מלא בנקבים ופצעים, מרוב הישיבה במערה. מאחר והדמעות מלוחות הרגיש רשב"י כאב בפצעיו הפתוחים, הביט וראה את חותנו בוכה, פנה אליו ושאל: "מדוע אתה בוכה?" אמר לו: "אוי שראיתך בכך". אמר לו רשב"י: "אשרי חלקי שראית אותי בכך, שאלמלא לא ראית אותי בכך, לא הייתי בכך", **כלומר** שלא הייתי זוכה לגילוי רזין דאורייתא, כי כל רוממות חוכמתו הגדולה זכה באותם י"ג שנים שהיה מוסתר במערה ובזכות אותה מסירות הנפש.

פעם נשא עיניו רבי שמעון, וראה את רבי יצחק (אחד מהחבורה הקדושה שהיה לומד לפני רשב"י), וראה שמלאך המוות רץ לפניו ורוקד לפניו (מאחר והגיע היום עת פטירתו של ר' יצחק). קם רבי שמעון ואחז בידו של ר' יצחק, ואמר: "גוזר אני, מי שרגיל לבוא אצלי- יבא, ומי שלא רגיל לבא אלי- לא יבא". נכנסו ר' יצחק ור' יהודה. ובאלו המילים 'קשר' את מלאך המוות ולא היה יכול להיכנס. הסתכל ר' שמעון וראה שעד עתה עוד לא הגיע זמנו למות, אלא עד שמונה שעות של היום. הושיבו לפניו ועסק עמו בתורה. אמר ר' שמעון לר' אלעזר בנו: "שב בפתח, ומי שתראה לא תדבר עמו ולא תכניסו". קם ר' שמעון ואמר: "ריבונו של עולם נודע ר' יצחק אצלנו בתור אחד מן החבורה הקדושה, תשאיר אותו אצלנו בחיים". בתוך כך, ראה ר' אלעזר שמלאך המוות הסתלק ואמר: "אין גזר דין קיים במקום של ר' שמעון".

המקובל הרב אשלג אמר על מעלת ספר הזוהר הקדוש: "יש סגולה נפלאה לאין ערוך לעוסקים בחכמת הקבלה, ואף על פי שאינם מבינים מה שלומדים, אלא מתוך החשק והרצון החזק להבין מה שלומדים, מעוררים עליהם את האורות המקיפים של נשמתם".

הגאון הרב עזרא עטיה הידוע בכינויו המורה זצ"ל: נולד בי"ז שבט תרמ"ה (1885) בארם צובא שבסוריה. גאון, תלמיד חכם, משורר, עניו וצנוע. נחשב לעילוי. נודע בהתמדתו. שימש כראש ישיבת 'פורת יוסף' במשך כ-45 שנים. שימש חבר בבי"ד הספרדי, תפקיד אותו מילא במשך 20 שנים. מצד אביו הוא צאצא של הרב שם-טוב עטיה, תלמידו של הרב יוסף קארו ומצד אמו הוא צאצא של הרב אליהו שמאע, מחבר הספר "קרן אשה".

נולד אחרי שנים רבות, בהן התקשתה אמו להביא ילדים. מסופר כי אמו הלכה עד לעיר טרף להתפלל על קברו של עזרא הסופר. היא נדרה שם נדר- שאם תיפקד ותלד בן תקרא את שמו עזרא ותקדיש אותו אך ורק לתורה.

בילדותו התחנך בחאלב. כבר בגיל צעיר ייעדו ר' עסלן לגדולות. משפחתו עלתה לארץ כאשר היה בגיל 16. על אף המצב הכלכלי הקשה ביותר של המשפחה לא נשלח לעבוד לפרנסת הבית, בשל הבטחתה של אמו. הרבנים עזרא הררי רפול, שלום הדאיה ואברהם עדס התחייבו לתמוך בו כלכלית בעזרת עשירי הקהילה החלאבית. נפטר בי"ט אייר מוצאי ל"ג בעומר בשנת תש"ל (1970). נטמן בהר המנוחות בגבעת שאול בירושלים. חי כ-85 שנים.

מספריו: פיוט 'עורו שירו' • חיבוריו על הש"ס ועל 4 חלקי שו"ע • ספרי שו"ת דרשות ופירוש על התורה אבדו עם נפילת הישיבה במלחמת השחרור בשנת תש"ח (1948).

אביו: ר' יצחק עטיה. **אמו:** מרת לאה. **אשתו:** בוליסה סאלם, בתו של הרב אברהם סאלם (מחכמי הקבלה בירושלים). **רבותיו:** ר' יהודה (עסלן) עטיה ור' אברהם עדס (בחאלב). ר' רפאל שלמה לניאדו ור' יוסף ידיד הלוי (בירושלים). **מתלמידיו:** ר' עובדיה יוסף, ר' יהודה צדקה, ר' בן ציון אבא שאול, ר' מרדכי אליהו, ר' חיים דוד הלוי, ר' דוד שלוש (רבה של העיר נתניה), ור' ציון לוי (הרב הראשי של פנמה) ועוד רבים. **מילדיו:** שישה בנים ובת אחת. ר' דוד ראש ישיבת "היכל עזרא", ר' יצחק, ר' אברהם.

מסופר על בנו של הגאון רבי עזרא עטיה זצ"ל, שחלה במחלה אנושה והרופאים נלאו למצוא לו תרופה. מצבו של הבן החמיר. **חומו טיפס והגיע ליותר מ-42 מעלות. הבן היה נתון איפוא בין חיים למוות.** במשך שעות ארוכות עמד הגאון והתפלל על בנו מקירות לבו, בבכיות ובתחנונים, עד שנרדם. בשנתו, התגלה אליו המהרש"א, ואמר לו: "דע לך, שמפני שהינך דבוק בתורתך, והינך עמל על כל מילה ומילה בפירושי למסכתות הש"ס, מבטיחני לך שאתפלל על בנך לפני הקב"ה כדי שתוכל להמשיך וללמוד מתוך שלוות הנפש. וזה לך האות: כאשר תתעורר משנתך תמצא שחומו של בנך ירד ל-37 מעלות והחלים מחוליו לחלוטין". וכך היה, ויהי לפלא.

מידת האמת הייתה נר לרגליו, ועל כך יעיד הסיפור המופלא הבא: דרכו של הרב הייתה לתת תעודות הוראה לתלמידיו רק אם הם עומדים לפני קבלת משרה או שליחות, כדי שיחזרו על לימודם בכל עת, והנה באמצע המלחמה עת ישבה הישיבה בשכונת גאולה היה אחד התלמידים צריך את התעודה לשם יציאה לחו"ל, וכשבא הרב לחתום בתעודה ראה שכתוב: "החותם פה בתוך ישיבת פורת יוסף בעיר העתיקה" וחשב שאם יחתום הרי זה שקר, משום שהוא לא נמצא בעיר העתיקה. **חשב שוב והחליט שעם כל הסכנות ילך לעיר העתיקה, יכנס לבניין הישיבה, יחתום ויחזור, וכך עשה, והעיקר שלא יחתום על דבר שהוא שקר חס וחלילה.**

מסופר על הרב שהיה רגיל למסור שיעור בגמרא בפני פקידים, סוחרים, ותעשיינים. כשהגיעו לסוגיית מצות שילוח הקן (חולין קלט): אז דנה הגמרא על הפסוק, "כי יקרא קן ציפור לפניך בדרך בכל עץ או על הארץ", מה יהיה הדין אם ימצא קן על ראשו של אדם? דברי הגמרא הקדושה צרמו לאחד מהשומעים, ומיד פנה לרב ואמר: "איזו מין שאלה לא מציאותית זו, מדוע עוסקת הגמרא בכזו שאלה?". ענה לו הרב בנועם אך בתקיפות: "דברי הגמרא הם קודש קודשים, ואין להרהר אחריהם". מכיון שראה הרב שלא הועילו דבריו לאותו תלמיד, התפלל מתוך כאב ואמר: "ריבונו של עולם, תוכיח את אמיתות תורתך הקדושה!".

והנה לפתע נכנס אחד מהתלמידים שנעדר זמן רב, שמח הרב ואמר בלבו: "יש כאן הזדמנות להסיח את דעתו של העיקש", ושאל את הבא: "היכן היית זמן כה רב, מדוע נעדרת מהשיעורים?". ענה הלה ואמר: "היה לי עסק בהודו. ארץ מוזרה ואורחותיה מוזרים. תארו לכם, יושב אדם משועמם בידיים משולבות תחת עץ יומיים-שלושה, ומשום שלא שינה את תנוחתו באה ציפור ובנתה על ראשו קן, והוא- אפילו לא הזיז את ידו כדי לגרשה. מה אתם אומרים?". ענה הרב: "אנו אומרים משה אמת ותורתו אמת!!!" ואותו אדם, שלעג על דברי הגמרא, ראה עין בעין את דברי תורתנו הקדושה. מיד כבש עינו מרוב בושה.

יפר הגאון ר' יהודה צדקה זצ"ל: "אני זוכר שפעם אחד בא תלמיד אחד עני מבגדד, שהיה מטפל גם בהוריו העניים. ובחן אותו מורינו ורבינו ר' עזרה עטיה, ראש ישיבת 'פורת יוסף' ומצא בו כישרונות נעלים מאוד, והמליץ עליו לקבל אותו לישיבה כתלמיד מן המניין ואף לתת לו מעט כסף כדי שיוכל להתקיים.

באותו זמן היה נהוג בישיבה לא לקבל תרומות מיחידים רק מה שנכנס מפירות הקדש, ולכן לא יכלו לקבל שום תלמיד עם תמיכה, רק אם אחד מהזקנים הלך לעולמו או יצא מהישיבה, ולכן הוועד דאז לא קיבל את התלמיד הזה, בגלל היותו זקוק לתמיכה, ואין ביכולתם לתמוך בו. מיד ניגש אליהם ראש הישיבה, הצדיק עזרא עטיה, לוועד ואמר להם לחסר ממשכורתו כדי לתמוך בתלמיד זה ולא לדחותו. וכך עשו, הורידו ממשכורתו סכום מסוים. וכמו כן אחד מחברי הוועד דאז, הרב בן ציון חזן הסכים שיורידו גם ממשכורתו, והתלמיד התקבל. וזה רק אחד ממעשיו הטובים הידועים לנו.

הרב הצדיק מרדכי טברסקי זצ"ל המכונה 'המגיד מצ'רנוביל' - נולד בשנת ה'תק"ל (1770). האדמו"ר השני מצ'רנוביל. כשחייבה הממשלה הרוסית את נתיניה לכנות את עצמם בשם משפחה, בחר רבינו את השם טברסקי, על שם העיר טבריה, בה התיישבו תלמידי המגיד ממעזריטש. אמר הרה"ק מרוז'ין זיע"א על רבינו (שהיה דודו), כי תיבת 'מרדכי' נוטריקון: מ'גלה ר'זין ד'אורייתא כ'בר י'וחאי. (ההילולא של הרה"ק מצ'רנוביל הוא כ' אייר, ל"ה בעומר, יומים לאחר הילולת הרשב"י, וכידוע שתוך ג' ימים להילולת הצדיק עדיין קיימת הארת בעל ההילולא, והוא פלאי).

רבים שיחרו את פני רבינו. לאחר פטירת אביו בשנת ה'תקנ"ח (1798) מילא את מקומו, אלפי חסידים נהרו לבית מדרשו בצ'רנוביל (שאוקראינה). בעל רוח-הקודש. גאון בנגלה ובנסתר. רבים פנו אליו ונושעו. כל שמונת בניו כיהנו כאדמו"רים ברחבי אוקראינה, והיו מהבולטים בהפצת תורת החסידות באותה תקופה ומהם יצאו כמה ענפי חסידות המונים כיום אלפי חסידים, בהם סקווירא, צ'רנוביל מרחמסטריווקא. נפטר ב- כ' באייר ה'תקצ"ז (1837). ציונו בפאתי הכפר אנטיווקה ליד קייב. הצדיק בחר בעודו בחיים את מקום קבורתו באמרו ששם אין כנסיות, וכך קול הפעמונים לא יפריע למנוחתו. חי כ-67 שנים.

סבא: ר' צבי (מצד אביו). **אביו:** ר' מנחם נחום מצ'רנוביל (מתלמידי הבעל שם טוב והמגיד ממזריטש ובעל ספר "מאור עיניים"). **אמו:** מרת שרה. **נשותיו:** מרת שרה (זיווג ראשון- בתו של רבי אהרן הגדול מקרלין, נישא בשנת ה'תקמ"ג). מרת פייגא (זיווג שני- בתו של רבי דוד לייקעס תלמידו של הבש"ט).

ילדיו מזיווג ראשון: ר' אהרן מצ'רנוביל, ר' משה מקורסצ'וב, ר' יעקב ישראל מצ'רקס, מרת מלכה (נישאה לר' יחיאל מיכל מדרוהוביטש, בנו של ר' יצחק מיאמפולה).

ילדיו מזיווג שני: ר' מנחם נחום ממקארוב, ר' אברהם מטריסק, ר' דוד מטולנא,

ר' יצחק מסקוירא, ר' יוחנן מרחמסטריווקא, מרת חנה חיה (נישאה לר' דוד הורודצקי, נכדו של ר' דוד לייקיס). מרת שיינדל (נישאה לר' דוב בער פרידמן מליווא- בנו של הרוז'ניר). **מתלמידיו:** ר' ישראל דב בער מווילדניק, ר' אברהם דב אוירבך מאבריסטש (ה'בת עין'), ר' ישראל יוסף גינזבורג מדויד הורודוק. **מספריו:** יליקוטי תורה השלם

יפר כ"ק הגה"צ רבי יהודה מסטיטשין זצ"ל: רבינו זיע"א היה נוהג לבקש מאנשיו הרבה כסף, שהיה נקרא 'אויסביטן', וגם היה אצלו עסק גדול למנות את הכסף שקיבל. ומנהגו היה שקיבל אנשים בפרטיות, ואחר זמן היה עושה הפסק בקבלת קהל, וסגר הדלת, ואח"כ פתח והיה מקבל עוד אנשים ושוב סגר, וכך חזר הדבר כמה וכמה פעמים. והחסידים היו אומרים, שבזמן שהמגיד יושב סגור בחדרו, הוא עוסק בעניינים גדולים.

פעם היה באיזה מקום, והיה שם מתנגד, אשר שמע מפי החסידים שבחצות הלילה נכנסות אל המגיד נשמות לבקש את תיקונן. החליט המתנגד להתחבא בארון בחדר המגיד עד לשעת חצות, ואז יוכל להכחיש את החסידים על פניהם. הוא נכנס לתוך הארון והסתגר בו כל השעות, שבהן קיבל המגיד את חסידיו. המגיד ידע ברוח קדשו, שהמתנגד מטה אזנו לנאמר, וכאשר המשמש נכנס והודיע, שבחוץ ממתנות נשים רבות ומבקשות להיכנס שאל הרבי בקול: 'האם הן עשירות או עניות?' שאל המשמש: 'מניין לי לדעת'.

אמר הרה"ק: 'תסתכל על הצעיפים שלהן, ותראה אם הם ממשי או מצמר'. המתנגד שמח, שיש לו כבר מה להקשות וללגלג, והנה ראה, שהגבאי סגר הדלת, והרבי מתחיל למנות את הכסף שצבר, ומסדרו שם עם הגבאי, ושח הרבי עם הגבאי, איך שצבר היום כסף הרבה, אח"כ פתח שוב וקיבל עוד אנשים, ושוב נסגרה הדלת. ויהיה כאשר סימו כל האנשים להיכנס לרב המגיד, והדלת נסגרה, שמע המתנגד שהוא במקום מחבואו, איך שנכנסו כמה נשמות והחלו לדבר עם הרבי, והמתנגד הכיר את קולם, שהם היו אנשים מעירו, שכבר נעדרו מן העולם, ובאו לבקש את תיקונן, והוא נתמלא פחד. ושמע איך שהצדיק משיב לנשמת גבר, שאין בידו להושיעו, יען שמעולם לא נתן לו הלה פרוטה אחת.

שאלה הנשמה בכייה: 'ומהי תקנתך?' א"ל המגיד: 'בבית החיים שוכן לידך אדם, שנתן לי פעם חמש פרוטות, אם הוא יוותר למענך על זכות פרוטה אחת אוכל לעזור לך, לך ואמרי לו, שאני שלחתיך'. טענה הנשמה: 'אולי לא יאמין לי אותו יהודי'. קם הרה"ק ממקומו, ניגש אל הארון ודפק על הדלת וקרא: 'יעקיל, צא החוצה ולך עם הנשמה לבית העלמין, ותאמר שם בשמי, שאני ביקשתי למסור חלק מהפדיון לטובת הנשמה הזו, יצא הלה מהארון ורעד מפחד ללכת בלילה לאחר חצות בליווי נשמה לבית העלמין. אמר לו המגיד: 'אל תירא, קח את מקלי ולך לבית העלמין בשמי'. (החכמה מאין – סטוטשין וכן מופיע בגרסה דומה מפייהם ומפי כתבם, עמ' ל"ו, בשם הגה"צ ר' מרדכי זילבער שליט"א מסטיטשין)

בשמחת נישואיו של הרה"ק רבי יעקב ישראל מטשערקאס זי"ע (עם בתו של הרה"ק רבי דובער מליובאוויטש זי"ע), היה כ"ק אדמו"ר מהר"ש (רבי שמואל מליובאוויטש) תינוק קטן, ובהיותם שם נעשה חולה מאוד, ובאה אמו - הרבנית של כ"ק אדמו"ר ה'צמח צדק' ואמרה לו, שהיא רוצה לילך אצל רבינו לבקש ממנו ברכה עבור התינוק. ואמר לה הצמח צדק "אם את רוצה לילך, תלכי".

הרבנית הלכה אצלו, וקיבלה בכבוד גדול, וברך אותה ואת התינוק. באותה עת עמדה לפניו קערה עם מרק, ואמר לרבנית, שיתנו לתינוק שתית כפות משיירי מאכלו, ואז הוא יבריא, ואמר עוד "הייתי הולך בעצמי, אך מחמת שהנני זקן וחלוש, אין בכוחי לילך, לכך אשלח את בני רבי אהרן והוא יהיה, כמו שאני בעצמי הייתי הלך ונותן לתינוק". ואכן רבי אהרן הלך וראה את התינוק, ונתן לו מהמרק, והבריא בעזרתו ית"ש.

פעם פקדה את העיירה צ'רנוביל סופת שלגים ורעמים קשה, מיד באו עשירי העיר לפני הרה"ק רבי מרדכי זצ"ל מצ'רנוביל והתחננו על נפשם, באומרם שאם חלילה לא תפסק סופת השלגים, יישארו אביונים חסרי כול. אמר להם הרבי, שאם ימציאו לידי סכום זה וזה (וזאת כדי לפרנס צדיקים נסתרים), ייסע מחוץ לעיר והכל ייפסק. נתנו לו העשירים כאשר דרש, והוא עלה על העגלה ונסע מחוץ לעיר, שם פתח בנעימה ואמר את הפסוק (שמות ט', כ"ט) "כִּצְאֵתִי אֶת הָעִיר אֶפְרָשׁ אֶת כָּפִי אֶל הַהַקְלוֹת יִתְּדָלוּן וְכוּ', באותו רגע התבהרו השמים, והשלגים פסקו. (הג"ר נח גד ווינטרויב זצ"ל, בישישים חכמה)

הרב הצדיק יוסף וולטוך זצ"ל המכונה בשם "מנקה הרחובות" - נולד בעיירה באירופה ובעודו רך בשנים כבן שש או שבע עלה לארץ-הקודש. כאן למד תורה במסירות נפש תוך שקידה עצומה בישיבת "עץ-חיים". מהצדיקים הנסתרים אשר הסתירו את גדלותם האמיתית מעיני הבריות. ביניהם: ר' יהודה לאון פטילון (הצייר), ר' יוסף דיין, חכם מנחם מנשה, ר' משה יעקב רביקוב (הסנדלר) ועוד רבים. כינויו "מנקה הרחובות" בשל העובדה שהיה מעלה ניצוצות ומתקנם.

גאון בנגלה ובנסתר. מ-ל"ו הצדיקים שבדור. בעל רוח-הקודש. סיני ועוקר הרים. בקי מאוד בכתבי האריז"ל ובכתבי הקודש. סלד מהכבוד והתרחק ממנו כמטחויי אש. על אף הצרות הרבות אשר פקדו אותו מבית ומחוץ, לא בא בטרוניה על כך והמשיך לחיות כהרגלו מימים ימימה באותה פשטות, פרישות ודבקות בתורתנו הקדושה. את מרבית יומו הקדיש לתורה ועבודה, וכאשר נעצמו שמורות עיניו מעייפות תוך כדי לימוד, ישן באופן כשרגליו מגולות תדיר בחורף כמו בקיץ, ובימות הקרה הסתפק בשמיכה דקה בלבד לכיסוי גופו. נפטר ב-כ' אייר ה'תשמ"ג (1983). ציונו בהר הזיתים.

סבא: האדמו"ר ר' יחיאל מיכל מזלאטשוב. **אביו:** הרה"צ שמחה בונים.

אין ספק, כי הרב היה בעל רוח-הקודש, ועל כך יעידו הסיפורים המופלאים הבאים: פעם בשעת בין הערבים שהה הרב וולטוך בקבר שמואל הנביא בחברת אחד ממוקיריו, שבבעלותו הייתה חנות תכשיטים. הרב וולטוך נעמד בכניסה לקבר והחל לומר בקולי קולות את הפסוק: **"אֵת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר פָּתַח הַבַּיִת הֵכֵן בַּסְּנוּרִים מִקֶּטֶן וְעַד גְּדוֹל וְיִלְאוּ לְמִצַּא הַפֶּתַח"**. הוא חזר על הפסוק פעמים רבות - ואחר הוסיף תפילה קצרה. בעל החנות, שעקב אחרי מעשיו של הרב וולטוך, התפלא על הנהגתו זו אך שתק.

למחרת היום בשעת בוקר מוקדמת, התקבלה הודעה מהמשטרה ונמסר לבעל החנות כי הלילה נפרצה חנותו ע"י גנבים, והוא מתבקש לסור מיד למקום, **בעל החנות נחפז מאוד בדרכו, בדמיונו ראה את חנותו מרוקנת מכל תוכנה העשיר.**

ליבו הלם בו בפראות. כשהגיע למקום ראה את השוטרים משוחחים ביניהם בהתפעלות רבה, הוא נכנס פנימה ואז הוברר לו כי נס מיוחד אירע פה, **מערכת האזעקה של החנות לא פעלה, והגנבים חדרו לפנים החנות, אך עיניהם הסתנוונו, והס הסתפקו בכך שנטלו רק את הרכוש שהיה בחלון הראווה ולא בפנים.**

עתה הוא הבין למפרע, מפני מה אמר הרב וולטוך בערבו של יום אתמול את הפסוק: **"וְאֵת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר פָּתַח הַבַּיִת הֵכֵן בַּסְּנוּרִים מִקֶּטֶן וְעַד גְּדוֹל וְיִלְאוּ לְמִצַּא הַפֶּתַח"** (בראשית י"א). בלב מלא גיל ותודה החיש פעמיו כדי לפגוש בר' יוסף ולהודות לו על שהקדים בתפילתו רפואה למכה. אולם הרב וולטוך שתק ולא הגיב לדבריו. באותו זמן שלח אדמו"ר ר' מאיר אבוחצירא, ציר מיוחד לקרוא לבעל החנות ואמר לו: **"דע לך, שאלמלא הכוונות והייחודים שעשה הרב וולטוך ביום שקדם לפריצה- היית יוצא נקי מכל נכסיר"**.

אותה חנות תכשיטים נפרצה פעם נוספת ע"י גנבים, אך גם אז הם לא נטלו מאומה ונמלטו כל עוד רוחם בם, ומעשה שהיה כן היה: באותו יום בשעת הצהריים, שהה בעל החנות בביתו כשלפתע גילה פיסת נייר מושלכת על הרצפה, ועליה כתוב הפסוק **"וְאֵת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר פָּתַח הַבַּיִת הֵכֵן בַּסְּנוּרִים"**. בעל החנות הופתע למקרא הכתוב, ושאל את אשתו: "מהיכן פתק זה?". השניים לא הצליחו לזהות על-פי הכתב, מי הוא הכותב, ואף לא ידעו כיצד התגלגלה פיסת הנייר אל ביתם.

באותו הלילה פרצו גנבים לדירת הוריו של בעל החנות וגנבו משם את צרור המפתחות של החנות. כשהמפתחות בידיהם כיוונו את פעמיהם לעבר החנות ובשמחה רבה החלו לפתוח אחד לאחד את המנעולים. אך לפתע כאילו הוכו בסנוורים, נפלה עליהם אימה גדולה ופחד ה' הכריעם.

הם השליכו את המפתחות על המדרכה שליד החנות ופתחו במנוסה כל עוד רוחם בם, מבלי ליטול כהוא-זה מהתכשיטים היקרים שהיו בחנות. הבוקר אור ולבעל החנות נודע כי נס נוסף התרחש עימם. עתה הבין את משמעות הפתק שהתגלגל לידיו ביום אתמול, הוא חיפש את הפתק אך לשווא, הפתק נעלם כלא היה. הוא זקף את הנס, שהתחולל פה, לזכותו של הרב וולטוך שנהג תמיד להתפלל עליו ועל בני ביתו.

בחודש סיוון תשמ"א התכבד ר' יוסף וולטוך בעליה לתורה, בסיום הקריאה ביקש מהחזן לעשות "מי שברך", המברך היסה אזנו לשמוע את שם המתברך, ולהפתעתו הרבה נקב הרב וולטוך בשמו של ראש הממשלה דאז מ.ב, ובנוסף ביקש גם על הטייסים בחיל האוויר סיברכס. ציבור המתפללים תמה מאוד על בקשתו זו של הרב וולטוך ובלבם אף שחקו על מעשהו.

חלפו ימים אחדים ואז הבינו כולם על מה ולמה ביקש הצדיק הרב יוסף וולטוך לברך את ראש הממשלה ואת הטייסים בחיל האוויר, באותם הימים בוצע המבצע של הפצצת הכור הגרעיני בעירק. המבצע נשמר בסודיות מרבית ותהילות לה' יתברך זכה להצלחה מלאה, וכל מטוסי הקרב, שהשתתפו בו, שבו לשלום לבסיסם. הרס רב ואובדן נגרמו לכור הגרעיני, שיצא מכלל השימוש. ולא המשיך לייצר כלי לחימה נגד ישראל. עתה ראו הכל כי הרב ניחן ברוח-הקודש וידע על המהלך שיתבצע למרות שנשמר בסודי וזודות.

אנו מבקשים ממי שיש לו תמונות טובות יותר של
הצדיקים או של הקברים, אנא שלחו למייל
PnineZadikim@gmail.com

למעוניינים לקבל את העלון ישירות למייל, יש לשלוח
בקשה PnineZadikim@gmail.com

כל החומר נלקח
מעלון 'פניני עין-חמד' משנים עברו
לקבלת עלון פניני עין-חמד,
יש לשלוח בקשה למייל:
PnineEH@gmail.com

העלון מוקדש לרפואת רחל ברכה בת פדילה דליה הי"ו ובני-ביתה
ולהצלחת כל עם ישראל ובתוכם יוסף ליאור בן דליה אפרת ומשפחתו